

การปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามการค้ามนุษย์ ในประเทศไทย

เบญจวรรณ จอมสว่างค์¹

¹ นักศึกษาปริญญาโท สาขาการบริหารงานยุติธรรม ภาควิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์
คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง “ปัญหาและอุปสรรคของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการปราบปรามการค้ำมนุษย์ ในการปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามการค้ำมนุษย์” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการปราบปรามการค้ำมนุษย์ในการปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามการค้ำมนุษย์ด้านการสืบสวนด้านสอบสวนและด้านการจับกุม และเพื่อแสวงหาแนวทางในการแก้ปัญหาและอุปสรรคและเป็นแนวทางการพัฒนา ในการปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามการค้ำมนุษย์ ของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการปราบปรามการค้ำมนุษย์ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการปราบปรามการค้ำมนุษย์ หรือ บก.ปคม. จำนวน 300 คน (ข้อมูลกองบังคับการปราบปรามการค้ำมนุษย์, 2557) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows Version 11 โดยใช้ค่าอัตราส่วนร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยน้ำหนักความคิดเห็นของประชากรที่ศึกษาหาค่ามัธยฐาน (Mean) และค่าการกระจายน้ำหนักของคำตอบ โดยการหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 300 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 55.7 ส่วนที่เหลือเป็นเพศหญิง ร้อยละ 44.3 ส่วนใหญ่มีอายุ 30 - 39 ปี คิดเป็นร้อยละ 40.3 ระดับการศึกษาปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 57.3 ระดับตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับตำแหน่งรองสารวัตร คิดเป็นร้อยละ 41.0 ประสบการณ์ในการช่วยเหลือผู้เสียหาย/เหยื่อที่เป็นเด็กและสตรี 3 - 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.7 ความคิดเห็นต่อปัญหาและอุปสรรคของเจ้าหน้าที่ตำรวจ กองบังคับการปราบปรามการค้ำมนุษย์ทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.60$) เมื่อพิจารณาในรายละเอียด พบว่า ความคิดเห็นต่อปัญหาและอุปสรรคของเจ้าหน้าที่ตำรวจ กองบังคับการปราบปรามการค้ำมนุษย์ด้าน

การสืบสวนมีระดับมาก ($\bar{x} = 3.71$) รองลงมาได้แก่ ด้านการจับกุม ($\bar{x} = 3.58$)
และด้านการสอบสวน ($\bar{x} = 3.51$) ตามลำดับ

คำสำคัญ : การค้ามนุษย์ในไทย รูปแบบการค้ามนุษย์ กองบังคับการปราบปราม
การค้ามนุษย์

Abstract

The objectives of this study on ‘problems and obstacles for police officers in the operations of human trafficking preventions and suppression’ are to study on problems and obstacles that police officers face with when carrying out the operations to prevent and suppress human trafficking in terms of investigation, inquiry and arrest; and to find out ways to solve such problems and obstacles. This study is a survey research work that relies on documentary survey and field survey disciplines. The samples used in this study are police officers from the Anti Human Trafficking Division (ATPD) to total number of which is 300 (Anti Human Trafficking Division, 2014), selected with the purposive sampling technique.

The findings from the study reveal that the majority of the 300 studied samples or 55.7% are the male whilst the rest 44.3% are the female. Most of the samples or 40.3% are in the age range of 30-39 years, and having bachelor’s degrees (57.3%). Concerning the positions of the samples, it is discovered that most of the samples or 41.0% are sub-inspectors, having 3-5 years of experiences in rescuing victims that are the minor and the female (50.7%). The samples are highly aware of the problems and obstacles in all the 3 studied categories ($\bar{x} = 3.60$). Considered separately, the awareness to problems in the category of the investigation is in the high level ($\bar{x} = 3.71$), followed by the categories of arrest ($\bar{x} = 3.58$) and inquiry ($\bar{x} = 3.51$), respectively.

The samples give suggestions concerning the investigation that the budget for the investigation on human trafficking agents should be raised (45.5%). The suggestion for the arrest is that there should be robust measures against state officials who take parts in human trafficking activities (40.3%). Meanwhile, the suggestion for the inquiry is that there should be clear directions to distinguish the victims from the criminals in order to prevent false prosecutions (50.7%).

Keywords : problems and obstacles, preventions and suppression, human trafficking

บทนำ

การค้ามนุษย์เป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อความมั่นคงและยังเป็นการลดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เนื่องจาก มนุษย์จะถูกลดทอนศักดิ์ศรีของความเป็นคนให้เป็นเพียงสินค้าที่มีการซื้อขายและเอารัดเอาเปรียบโดยไม่คำนึงถึงผลกระทบทางสภาพร่างกาย จิตใจและความรู้สึก การค้ามนุษย์จึงเป็นเรื่องของการละเมิดสิทธิมนุษยชนและการไร้ซึ่งมนุษยธรรม

ประเด็นปัญหาการค้ามนุษย์อยู่ในความสนใจจำเป็นที่ต้องได้รับการป้องกันแก้ไขอย่างเป็นระบบ และต้องได้รับความร่วมมือ ทั้งภาคส่วนต่างๆ ในประเทศ และระหว่างประเทศอย่างจริงจัง ดังนั้น องค์การสหประชาชาติ จึงได้มีการอนุมัติอนุสัญญา สหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร (UN Convention on Transnational Organized Crime, คศ. 2000) พิธีสารเพื่อป้องกันและปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก (Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children, คศ.2000) และพิธีสารเพื่อต่อต้านการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นโดยทางบก ทะเล และอากาศ (Protocol against the Smuggling of Migrants by Land, Sea and Air, คศ. 2000)

ไทยในฐานะเป็นประเทศต้นทางได้ร่วมมือกับประเทศปลายทาง อาทิ ญี่ปุ่น เยอรมนี และสหราชอาณาจักร ในการดำเนินมาตรการป้องกันและแก้ไข ปัญหาการค้าแรงงานข้ามชาติ ขณะนี้กำลังอยู่ในระหว่าง การจัดทำโครงการ ในกรอบความร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศเพื่อการโยกย้ายถิ่นฐานและประเทศปลายทาง ในการให้ความช่วยเหลือ ส่งกลับเหยื่อการค้ามนุษย์คืนประเทศ โดยให้มีการช่วยเหลือฟื้นฟูสภาพจิตใจ พัฒนาศักยภาพในการดำรงชีวิต อีกทั้งให้มีการรณรงค์ให้ข้อมูลข่าวสารก่อนออกเดินทางไปทำงานต่างประเทศ เพื่อลดอัตราผู้ตกเป็นเหยื่อกระบวนการค้ามนุษย์ ซึ่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ในฐานะหน่วยงานรับผิดชอบดูแลรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้

กับประชาชนจะต้องเร่งรัดดำเนินการป้องกันสืบสวนปราบปรามและจับกุมดำเนินคดีกับผู้ที่กระทำความผิดค้ำมนุษย์ และได้ตระหนักถึงความสำคัญในการกิจดังกล่าว จึงให้มีการจัดตั้ง กองบังคับการปราบปรามการกระทำผิดต่อเด็ก เยาวชน และสตรี หรือ บก.ปดส. จึงได้เกิดขึ้นตามพระราชกฤษฎีกา แบ่งส่วนราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2548 โดยมีฐานะเป็นกองบังคับการอยู่ในสังกัดสำนักงานกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง (บช.ก.) ภายหลังเปลี่ยนชื่อเป็นกองบังคับการปราบปรามการค้ำมนุษย์ หรือ บก.ปคม. มีอำนาจหน้าที่ด้านการจัดระเบียบสังคม จากการละเมิดสิทธิมนุษยชน สืบสวนปราบปรามจับกุมคดีกับผู้ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์ ที่เชื่อมโยงทั้งในระดับประเทศและนานาชาติ อีกทั้งยังเป็นหน่วยสนับสนุน ช่วยเหลือหน่วยงานกองบัญชาการตำรวจนครบาล และตำรวจภูธรภาค 1 - 9 เพื่อให้สามารถดำเนินการสืบสวนปราบปรามขบวนการค้ำมนุษย์ด้วยการนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ และช่วยเหลือผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของการค้ำมนุษย์ ทั้งนี้ บก.ปคม. เป็นหน่วยงานใหม่ที่เกิดขึ้น และเป็นหน่วยงานหนึ่งซึ่งเป็นหน่วยปฏิบัติการหลัก ได้มีการโอนข้าราชการตำรวจจากหน่วยงานต่างๆ เพื่อปฏิบัติการกิจที่ยุ่ยากและมีความสลับซับซ้อนนี้

ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการปราบปรามการค้ำมนุษย์เกี่ยวกับการดำเนินคดีการค้ำมนุษย์ โดยมุ่งศึกษาถึงปัญหาอุปสรรค ในขั้นตอนการสืบสวน จับกุมและสอบสวนว่ามีปัญหาหรือไม่ มากน้อยเพียงใด และมีปัจจัยใด ที่เป็นเป็นสาเหตุของปัญหา ตลอดจนวิเคราะห์หาแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว เพื่อให้การดำเนินคดีการค้ำมนุษย์สามารถดำเนินไปอย่างสุจริต โปร่งใส สามารถอำนวยความสะดวกให้กับทุกฝ่ายได้อย่างมีมาตรฐานเพื่อนำผลการศึกษาใช้ในการปรับปรุงพัฒนาในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการปราบปรามการค้ามนุษย์ ในการปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามการค้ามนุษย์ด้านการสืบสวน ด้านสอบสวน และด้านการจับกุม
2. เพื่อแสวงหาแนวทางในการแก้ปัญหาและอุปสรรคและเป็นแนวทางการพัฒนาในการปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามการค้ามนุษย์ของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการปราบปรามการค้ามนุษย์

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์

1. นโยบายการป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์

รัฐบาลมีนโยบายในการป้องกันและปราบปราม และแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์ และเด็ก ดังนี้ (สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการและผู้สูงอายุ, 2546 : 12 - 13)

1.1 ขจัดการค้ามนุษย์และเด็กภายในประเทศและข้ามชาติโดยเด็ดขาด

1.2 ให้ความสำคัญและสนับสนุนให้มีการคุ้มครอง ป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหาหญิงและเด็ก ที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ในทุกรูปแบบอย่างต่อเนื่อง ทั้งในระดับชุมชนระดับจังหวัด ระดับประเทศและระดับระหว่างประเทศทั้งในด้านการป้องกัน คุ้มครอง พื้นฟูสภาพร่างกายและจิตใจ การจัดที่พักพิง การดำเนินการทางกฎหมาย การส่งกลับสู่ครอบครัวหรือสู่ประเทศภูมิลำเนา รวมทั้งการสนับสนุนด้านงบประมาณ บุคลากรและวิชาการ

1.3 ส่งเสริมให้มีการสร้างความร่วมมือในการป้องกัน ปราบปราม และแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์และเด็ก ระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน ทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับจังหวัด ระดับชาติจนถึงระดับระหว่างประเทศที่สอดคล้องหลักการในอนุสัญญา ปฎิญญา พิธีสารหรือกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง เพื่อขจัด

บุคคลและกลุ่มขบวนการก่ออาชญากรรมการค้ามนุษย์

1.4 ส่งเสริมให้ประชาชนทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งครอบครัว ในฐานะที่เป็นหน่วยของสังคมรวมทั้งที่มีเด็กและหญิงได้รับความรู้ ทำความเข้าใจเจตคติที่เกี่ยวกับหญิงและมีความตระหนักในเรื่องสิทธิเด็ก สิทธิสตรีและสิทธิมนุษยชน เพื่อลดปัญหาความรุนแรงต่อเด็กและหญิง และเพื่อขจัดปัญหาการค้ามนุษย์ รวมทั้งให้ความสำคัญในลำดับต้นต่อการสนับสนุนให้เด็กหญิง ครอบครัว และประชาชนได้รับการพัฒนาศักยภาพในทุกๆ ด้านโดยสนับสนุนขั้นพื้นฐาน เช่น การเข้าถึงบริการของรัฐอย่างเท่าเทียมกันและมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการศึกษาการฝึกทักษะอาชีพและการมีอาชีพ พร้อมทั้งให้มีการพึ่งตนเองได้

1.5 ดำเนินการอย่างจริงจัง เข้มงวด และขจัดผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับการค้าหญิงและเด็ก ทั้งในรูปองค์กรอาชญากรรมหรือในฐานะบุคคล และผู้ที่เอารัดเอาเปรียบในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งผู้ละเมิดทางเพศแก่เด็กและหญิง

2. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551

รัฐบาลไทยได้ให้ความสำคัญกับการป้องกันและแก้ไขปัญหการค้ามนุษย์มาโดยตลอด โดยได้มีการตราพระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2471 ขึ้นมาใช้บังคับเป็นฉบับแรก ซึ่งต่อมากฎหมายฉบับนี้ได้มีการปรับปรุงแก้ไข และได้มีการประกาศใช้เป็นพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540 นอกจากมาตรการทางด้านกฎหมายดังกล่าวข้างต้น รัฐบาลไทยยังให้ความสำคัญกับการพัฒนากลไกและมาตรการพิเศษต่างๆ เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจว่ากระบวนการในการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์มีประสิทธิภาพ เช่น การจัดทำบันทึกข้อตกลงระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชน บันทึกข้อตกลงระหว่างประเทศ และบันทึกข้อตกลงในภูมิภาค เป็นต้น และโดยที่ปรากฏว่ามีการแสวงหาประโยชน์จากการค้ามนุษย์ด้านแรงงานเพิ่มมากขึ้น อย่างไรก็ตาม เพื่อให้การป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์และ

การช่วยเหลือคุ้มครองผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์สอดคล้องกับพันธกรณีของอนุสัญญาและพิธีสารเพื่อการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ และหลักการด้านสิทธิมนุษยชนอันเป็นสากล และเพื่อให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น รัฐบาลไทยจึงได้ทำการปรับปรุงกฎหมายฉบับนี้อีกครั้งหนึ่ง โดยได้ประกาศเป็นพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ซึ่งจะมีผลใช้บังคับในวันที่ 5 มิถุนายน 2551 กำหนดลักษณะความผิดให้ครอบคลุมการกระทำเพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากบุคคล ที่มีได้จำกัดแต่เฉพาะหญิงและเด็ก และการกระทำด้วยวิธีการที่หลากหลายมากขึ้น เช่น การแสวงหาผลประโยชน์จากการค้าประเวณี การผลิตหรือเผยแพร่วัตถุหรือสื่อลามก การแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น การเอาคนลงเป็นทาส การนำคนมาขอราน การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ การบังคับต้อด้วยะเพื่อการค้า หรือการอื่นใดที่คล้ายคลึงกัน อันเป็นการขูดรีดบุคคล ไม่ว่าบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม การข่มขืนใจให้ทำงานหรือให้บริการโดยทำให้กลัวว่า จะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียง หรือทรัพย์สินของบุคคลนั้นเองหรือของผู้อื่น โดยขู่เข็ญด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือโดยทำให้บุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ ซึ่งในปัจจุบันได้กระทำในลักษณะองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติมากขึ้น ประกอบกับประเทศไทยได้ลงนามอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร และพิธีสารเพื่อป้องกันปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก เพิ่มเติมอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้ง ในลักษณะองค์กร เพื่อให้การป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สอดคล้องกับพันธกรณีของอนุสัญญาและพิธีสารจัดตั้งกองทุนเพื่อป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ รวมทั้งการปรับปรุงการช่วยเหลือและคุ้มครองสวัสดิภาพผู้เสียหายให้เหมาะสมทั้งนี้เพื่อประโยชน์สูงสุดของผู้เสียหาย และกำหนดบทลงโทษขั้นต่ำไว้ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 12 ปี ปรับตั้งแต่ 8 หมื่นบาทถึง 3 แสนบาทสำหรับบุคคลทั่วไป และ 2 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท สำหรับนิติบุคคล โดยเฉพาะ

บรรดานักการเมือง ข้าราชการ พนักงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พนักงาน องค์กรหรือหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรตามรัฐธรรมนูญ ที่กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ต้องรับโทษเป็น 2 เท่าของโทษที่กำหนดไว้ และกรรมการ อนุกรรมการ สมาชิกของคณะทำงานและพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติตามกฎหมายนี้กระทำความผิดเสียเอง ต้องรับโทษเพิ่มเป็น 3 เท่าของโทษที่กำหนดไว้ ทั้งให้ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ด้วย

3. การสอบสวนและประเด็นการดำเนินคดีเกี่ยวกับการค้ามนุษย์

แนวทางการสอบสวนและประเด็นการดำเนินคดีเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ไว้ดังนี้

(1) การพิจารณาในชั้นพนักงานสอบสวน (เอกลักษณะ หล่มชมแข, 20 ธันวาคม 2554 : ออนไลน์)

การนำผู้เสียหายเข้าสู่การแจ้งความร้องทุกข์ในชั้นพนักงานสอบสวน มักไม่ค่อยปรากฏการแจ้งความโดยผู้เสียหายโดยลำพัง แต่จะอาศัยกลไกการนำผู้เสียหายเข้าร้องทุกข์ โดยองค์กรพัฒนาเอกชน หรือหน่วยงานของรัฐ เช่น พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด เป็นต้น ผู้เสียหายส่วนมากไม่ประสงค์จะดำเนินการทางกฎหมายตั้งแต่แรก ดังนั้น การให้ความรู้และการสนับสนุนให้ผู้เสียหายเข้าถึงกระบวนการทางกฎหมายจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่ง ปัญหาและอุปสรรคสำคัญประการแรก เป็นเรื่องความรู้ของพนักงานสอบสวน ในการตั้งข้อกล่าวหาแก่ผู้กระทำความผิด

เนื่องด้วยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์เป็นกฎหมายใหม่ที่เพิ่งบังคับใช้ ดังนั้น พนักงานสอบสวนจำนวนมากจึงไม่มีความรู้เรื่องกฎหมายค้ามนุษย์เมื่อมีการร้องทุกข์แจ้งความจึงมักจะตั้งข้อหาตามกฎหมายอาญามากกว่าเนื่องจากมีความชัดเจนและคุ้นเคยกว่า และหากผู้เสียหายเป็นเด็กที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ด้วยแล้ว กระบวนการสอบสวนจะต้องดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาโดยจะต้องเชิญทนายทนายวิชาชีพมาช่วยการ

สอบปากคำด้วย ซึ่งพนักงานสอบสวนหลายคนต่างมีความเห็นว่าเป็นกระบวนการที่ค่อนข้างยุ่งยาก ทั้งจะต้องมีสถานที่ที่เหมาะสมและมีอุปกรณ์ที่สามารถทำการบันทึกการสอบปากคำได้ ดังนั้น หลายกรณีที่ผู้เสียหายเป็นเด็กจะถูกตัดตอนในกระบวนการชันพนักงานสอบสวนโดยการไม่รับแจ้งความหรือหากเป็นแรงงานข้ามชาติก็จะถูกผลักดันส่งกลับประเทศต้นทางในฐานะบุคคลเข้าเมืองโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

ประการต่อมาเป็นการตัดตอนการพิจารณาในชั้นพนักงานสอบสวนทางอ้อม กล่าวคือ เมื่อหน่วยงานต่างๆ พาผู้เสียหายไปแจ้งความร้องทุกข์ในเบื้องต้นแล้วนั้น พนักงานสอบสวนมักจะยังไม่ลงรับเป็นเลขคดีตามระเบียบ แต่มักจะสอบข้อเท็จจริงเบื้องต้นก่อน แล้วค่อยทำการนัดผู้เสียหายมาสอบปากคำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาอีกครั้งในภายหลัง ซึ่งการปฏิบัติในลักษณะนี้ประวิงเวลาประมาณ 1 - 4 สัปดาห์ เป็นผลให้ผู้เสียหายหลายกรณี ซึ่งได้รับการพักฟื้นพวยอยู่ในบ้านพักชั่วคราวในพื้นที่เกิดเหตุ มักจะเปลี่ยนใจไม่ประสงค์จะดำเนินคดี และขอกลับภูมิลำเนาโดยไม่เอาเรื่องเอาราวกับใครประกอบกับ ข้าราชการตำรวจมักมีการโยกย้ายตำแหน่งเสมอ ทำให้ขาดความต่อเนื่องในการดำเนินการ และบางคดีต้องถูกทิ้งไปโดยไม่สามารถติดต่อพนักงานสอบสวนคนเดิมได้ หรือกรณีการคัดแยกเหยื่อจากการค้ามนุษย์ในพื้นที่เกิดเหตุ หลายกรณีพบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้หลักเกณฑ์แตกต่างกันไม่เป็นมาตรฐาน อ้างอิงข้อกฎหมายไม่ครบตามพฤติการณ์ทั้งหมด ดังนั้น คดีค้ามนุษย์จึงถูกตัดตอนในชั้นพนักงานสอบสวนหลายกรณี

(2) เขตอำนาจสอบสวนคดีค้ามนุษย์

เนื่องด้วยการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ มีกระบวนการที่ซับซ้อนหลายขั้นตอนทั้งกระบวนการนายหน้า กระบวนการนำพา จนถึง การแสวงหาประโยชน์ในสถานประกอบการ การกระทำความผิดจึงเกิดขึ้นในระหว่างการเดินทางและในหลายพื้นที่เกี่ยวเนื่องกัน หรือบางกรณีมีเส้นทางไปไกลถึงต่างประเทศ จึงเป็นที่มาของปัญหาสำคัญในการที่พนักงานสอบสวนป่วยเป็

การรับแจ้งความโดยอำเภออำนาจสอบสวนและสถานที่เกิดเหตุ จนเกิดการ
ผลึกการและความรับผิดชอบไปยังท้องที่อื่นๆ จนผู้เสียหายไม่ประสงค์จะ
ดำเนินการต่อ เพราะต้องเสียเวลาและเสียค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปมา

นอกจากนี้คดีค้ำมนุษย์ส่วนหนึ่งต้องดำเนินการในเขตอำนาจสอบสวน
ที่การกระทำความผิดได้เกิดขึ้น ซึ่งอาจจะเป็นอันตรายแก่ผู้เสียหาย เนื่องจาก
ในพื้นที่มีปัญหาเรื่องอิทธิพล ประกอบกับมาตรการคุ้มครองพยานยังไม่เป็น
รูปธรรมเท่าที่ควร ผู้เสียหายจึงไม่ยากที่จะร้องทุกข์แจ้งความ เพราะเกรงว่า
จะไม่ได้รับความปลอดภัย

ส่วนกรณีที่การกระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์ตามกฎหมายประเทศไทย
เกิดขึ้นนอกราชอาณาจักร หรือใช้ประเทศไทยเป็นต้นทางหรือทางผ่านนั้น
พนักงานสอบสวนต้องส่งเรื่องให้อัยการสูงสุดชี้ขาดและมอบอำนาจการสอบสวน
ซึ่งบางกรณีใช้เวลานานกว่าที่อัยการสูงสุดจะมีคำสั่งลงมา ทำให้ผู้เสียหาย
จำนวนมาก ถอดใจและไม่ประสงค์จะดำเนินคดีต่อ เนื่องจากกระยะเวลาดำเนินคดี
ที่ยาวนาน และต้องการกลับไปยังภูมิลำเนาหรือทำงานมากกว่ารอกระบวนการ
เสร็จสิ้น ทำให้คดีค้ำมนุษย์หลายคดีจบลงในชั้นพนักงานสอบสวน

(3) ประเด็นการคุ้มครองเหยื่อ

เหยื่อที่เป็นพยาน และครอบครัวของเหยื่อ (ในกรณีที่เป็น) ควรได้
รับการคุ้มครองจากการแค้นเคืองโดยผู้กระทำความผิดความเป็นส่วนตัวของเหยื่อ
ที่เป็นพยานควรได้รับการคุ้มครองตลอดเวลาเท่าที่กฎหมายกำหนดเท่าที่เป็น
ไปได้ภายใต้กฎหมายภายในประเทศ ควรพิจารณาให้มีการย้ายที่อยู่อาศัยของ
เหยื่อที่สมัครใจเป็นพยานโดยรวมถึงการย้ายไปอาศัยในประเทศที่สองหรือสาม
หากจำเป็นเพื่อการคุ้มครองเหยื่อประเด็นการคุ้มครองเหยื่อ

(4) ประเด็นการพิจารณาคดี

พนักงานอัยการและพนักงานสอบสวนควรทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิด
เพื่อให้เหยื่อค้ำมนุษย์สมัครใจและร่วมมือที่จะให้การในการพิจารณาคดีค้ำมนุษย์
ในกรณีทำให้การของเหยื่อมีความจำเป็นต่อการดำเนินคดี เพื่อประโยชน์แห่ง

ความยุติธรรมและการคุ้มครองเหยื่อควรเริ่มการพิจารณาคดีที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์และดำเนินการให้เสร็จสิ้นโดยไม่ให้เกิดความล่าช้าอันไม่สมควร หากเป็นไปได้ ควรพิจารณาโลกต่างๆ เช่น การสืบพยานล่วงหน้าด้วย เพื่อลดความเครียดของเหยื่อที่จะให้การเป็นพยานในระหว่างการพิจารณาคดี ควรพิจารณาทางเลือกอื่นๆ แทนการเบิกความต่อศาลที่พิจารณาคดีโดยเปิดเผย โดยอาจรวมถึงการเบิกความหลังม่าน หรือการพิจารณาคดีลับ หรือการเบิกความผ่านวิดีโอ มาตรการสนับสนุนทางศาลอื่นๆ ที่พึงปฏิบัติได้ อาทิ การไปเยือนห้องพิจารณาคดีในศาลก่อนวันจริง การจัดเจ้าหน้าที่ติดตามขณะเดินทาง ไปและกลับจากอาคารศาล การใช้ทางเข้าพิเศษในอาคารศาล การมีพื้นที่นั่งรอที่เป็นส่วนตัวและการให้ข้อมูลโดยพนักงานอัยการเกี่ยวกับการพิจารณาคดี ตลอดจนกระบวนการเป็นหน้าที่ของพนักงานอัยการและผู้พิพากษาในการรับรองว่าการพิจารณาคดีจะดำเนินไปด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรม ตามมาตรฐานสากลที่เกี่ยวข้อง

นอกจากนี้ ในการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ยังพบปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงาน ดังต่อไปนี้

1. ด้านผู้ปฏิบัติงาน ได้แก่ เจ้าหน้าที่ไม่รู้ข้อมูลและแนวทางปฏิบัติในการแก้ไขปัญหา
2. ด้านแนวทางในการตัดสินใจที่ชัดเจนในการแยกเหยื่อและผู้ต้องหา นอกจากนี้พบว่าเจ้าหน้าที่บางส่วนมีส่วนร่วมอยู่ในขบวนการค้ามนุษย์อีกด้วย
3. ด้านนโยบาย ได้แก่ การขาดเอกภาพในแนวทางการปฏิบัติระหว่างหน่วยงาน ในขณะที่การดำเนินงานต้องอาศัยการประสานหลายฝ่ายในระยะเวลาที่จำกัด บุคลากร เช่น นักจิตวิทยามีน้อย
4. ปัญหาบทลงโทษตามกฎหมาย บทลงโทษไม่เพียงพอ และมีข้อขัดแย้งระหว่างกฎหมายของประเทศต้นทางและปลายทางทำให้การดำเนินงานล่าช้า
5. ด้านการประสานงาน ได้แก่ ปัญหาในการประสานงานกับประเทศต้นทางปลายทางและระหว่างหน่วยงานผู้รับผิดชอบ โดยยังมีข้อจำกัดในการให้

ความร่วมมือ การตรวจสอบสัญชาติของผู้เสียหาย ทำให้ต้องค้างอยู่ที่ประเทศปลายทางเป็นเวลานาน การช่วยเหลือล่าช้า โดยเฉพาะในการรับตัวกลับประเทศต้นทาง

6. ด้านผู้ถูกล่อลวง ได้แก่ ปัญหาเหยื่อไม่ยอมให้ข้อมูล เนื่องจากไม่ต้องการเผชิญหน้ากับเจ้าหน้าที่ มีปัญหาด้านภาษา ความหวาดกลัว หรือเหยื่อกลับไปสู่การถูกล่อลวงใหม่ (Revitalizations) ซึ่งถือเป็นปัญหาด้านการให้การเยียวยา (Rehabilitation) ที่แก้ไขได้ไม่ตรงจุด ทั้งนี้เห็นว่าควรมีการให้การเยียวยาในระดับชุมชน โดยพัฒนาเศรษฐกิจในประเทศต้นทาง สร้างอาชีพรายได้ เพื่อป้องกันมิให้ผู้เสียหายเดินทางกลับมาอีก

จะเห็นได้ว่า ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานแก้ไขป้องกันการค้ามนุษย์ ส่วนใหญ่จะเป็นปัญหาของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติ เช่น ไม่รู้ไม่เข้าใจในแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจน ไม่สามารถแยกแยะว่าผู้ใดเป็นเหยื่อหรือผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ความไม่ชัดเจนของแนวทางปฏิบัติต่อผู้เสียหายหรือเหยื่อการค้ามนุษย์ ระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เกิดความล่าช้า ในการประสานงานระหว่างหน่วยปฏิบัติด้วยกัน

วิธีการศึกษา

การศึกษาปัญหาและอุปสรรคของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการปราบปรามการค้ามนุษย์ ในการปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามการค้ามนุษย์เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งผู้วิจัยใช้การศึกษาวิจัยในเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งประชากรที่ใช้ในการศึกษาเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการปราบปรามการค้ามนุษย์หรือ บก.ปคม. จำนวน 300 คน โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ผู้ศึกษาได้ดำเนินการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ผู้ศึกษาใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษา โดยมีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบปรับปรุงแล้ว ไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ซึ่งไม่ซ้ำกับกลุ่มที่เคยทดสอบแล้วจำนวน 300 คน ใช้ระยะเวลา 1 สัปดาห์

2. จากนั้นนำแบบสอบถามที่เก็บรวบรวม มาตรวจสอบ และคัดเลือกแบบสอบถามที่สมบูรณ์ไว้เพื่อวิเคราะห์ค่าทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์

สถิติที่ใช้ คือ การหาค่าอัตราส่วนร้อยละ (Percentage), ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ผลการศึกษา

ผลการศึกษาประกอบไปด้วยปัญหาและอุปสรรคของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการปราบปรามการค้ามนุษย์และข้อเสนอแนะสำหรับแนวทางการแก้ปัญหาและอุปสรรคของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการปราบปรามการค้ามนุษย์ สรุปความคิดเห็นต่อปัญหาและอุปสรรคของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการปราบปรามการค้ามนุษย์ทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.60$) เมื่อพิจารณาในรายละเอียด พบว่า ความคิดเห็นต่อปัญหาและอุปสรรคของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการปราบปรามการค้ามนุษย์ด้านการสืบสวนมีระดับมาก ($\bar{x} = 3.71$) โดยพบว่าประเด็นที่เป็นปัญหามาก ได้แก่ ผู้ปฏิบัติงานไม่มีความรู้ความเข้าใจด้านการสืบสวนการค้ามนุษย์ และขาดแคลนงบประมาณในการสืบสวนหาข่าวองค์กรการค้ามนุษย์ รองลงมาได้แก่ ด้านการจับกุม ($\bar{x} = 3.58$) ในประเด็น เมื่อจับกุมผู้ต้องสงสัยและสามารถควบคุมสถานที่เกิดเหตุได้แล้ว มักไม่มีล่ามมาสื่อสาร ทำให้ไม่สามารถอธิบายถึงสถานการณ์และสร้างความมั่นใจให้ผู้เสียหายได้และด้านการสอบสวน ($\bar{x} = 3.51$) ในประเด็นขาดแนวทางที่ชัดเจนในการแยกระหว่างเหยื่อและผู้ต้องหา จึงมักดำเนินคดีกับเหยื่อ และมีปัญหาด้านความร่วมมือ การตรวจสอบ แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร

อภิปรายผล

ปัญหาและอุปสรรคของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการปราบปรามการกระทำผิดต่อเด็ก เยาวชน และสตรี ในการปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามการค้ามนุษย์จากการค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้อง และการวิจัยภาคสนาม สามารถนำมาวิเคราะห์เพื่ออภิปรายผลการศึกษาในประเด็นที่เป็นประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1. ปัญหาและอุปสรรคด้านการสืบสวน

เจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการปราบปรามการกระทำผิดต่อเด็ก เยาวชน และสตรี มีปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามการค้ามนุษย์ด้านการสืบสวนอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าขาดแคลนงบประมาณในการสืบสวนหาข่าวองค์กรการค้ามนุษย์ โดยการพิจารณา พ.ร.บ. งบประมาณรายจ่ายประจำปีจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ยังไม่ได้กำหนดกรอบของงานป้องกันปราบปรามการค้ามนุษย์ ให้เป็นส่วนหนึ่งในผลผลิต/กิจกรรมป้องกันปราบปรามอาชญากรรมอันเป็นภารกิจหลัก หน่วยที่รับผิดชอบทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด จึงต้องบริหารจัดการงบประมาณกันเองภายในหน่วย ทั้งนี้งบประมาณจะขึ้นกับผู้บริหารระดับสูงในองค์กรจะเล็งเห็นความสำคัญที่จะส่งเสริม/สนับสนุนงบประมาณให้กับหน่วยระดับปฏิบัติ ซึ่งที่ผ่านมาหน่วยปฏิบัติงานด้านงานสืบสวนจะได้งบประมาณในจำนวนที่น้อยมาก

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านการสอบสวน

เจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการปราบปรามการกระทำผิดต่อเด็ก เยาวชน และสตรี มีปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงานป้องกันปราบปรามการค้ามนุษย์ด้านการสอบสวน อยู่ในระดับมาก ซึ่งอาจเป็นเพราะว่าหญิงและเด็กมักเกรงกลัวผู้ต้องหา และเครือข่ายองค์กรอาชญากรรม ซึ่งเป็นจุดอ่อนสำหรับเหยื่อส่วนใหญ่ที่เป็นเพศอ่อนแอและไม่อยู่ในภาวะที่พร้อมจะสามารถป้องกันตัวเองได้ จึงไม่เต็มใจหรือตั้งใจที่จะให้ถ้อยคำกับพนักงานสอบสวนทั้งปิดบังความจริงบางส่วนด้วยเกรงว่าจะได้รับอันตราย เนื่องจากผู้ต้องหามักเป็นผู้ที่อยู่ในฐานะที่สูงกว่าไม่ว่า จะเป็นนายจ้าง/หัวหน้ากลุ่ม ผู้บังคับบัญชา ผู้มีอิทธิพลในพื้นที่ ฯลฯ ซึ่ง

มักจะมีเครือข่ายหรือผู้สนับสนุนร่วมมืออยู่มาก นอกจากนี้อังค์กรอาชญากรรมยังพยายามตัดตอนข้อมูลแต่ละช่วง ทั้งทางตรงกับเหยื่อเอง หรือทางอ้อม เช่นทางครอบครัว ญาติพี่น้องใกล้ชิด ทำให้ยากแก่การสอบสวนขยายผลถึงองค์การค้ายาเสพติดที่อยู่เบื้องหลังหรือผู้หนุนหลังกระบวนการค้ายาเสพติด

นอกจากนี้ การบังคับใช้กฎหมายยังเป็นประเด็นสำคัญที่ต้องนำมาพิจารณา เนื่องจากหลังจากทราบเหตุแน่ชัดแล้ว สิ่งที่ต้องคำนึงถึงก่อนการเข้าปฏิบัติ คือ การพิจารณาข้อกฎหมาย ที่ให้อำนาจผู้ปฏิบัติเข้าทำการตรวจสอบหรือตรวจค้น

3. ปัญหาและอุปสรรคด้านการจับกุม

เนื่องจากพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ายาเสพติด พ.ศ. 2551 มาตรา 41 ห้ามมิให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีกับผู้เสียหายในความผิดฐานเข้ามา ออกไปหรืออยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง ความผิดฐานแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงาน ฐานปลอมหรือใช้หนังสือเดินทางปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การค้าประเวณีเฉพาะที่เกี่ยวกับการติดต่อ ซักขวน แนะนำตัว ติดตามหรือรับเฝ้าบุคคล เพื่อการค้าประเวณีและการเข้าไปมั่วสุมในสถานการค้าประเวณีเพื่อการค้าประเวณี หรือความผิดฐานเป็นคนต่างด้าวทำงานโดยไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าว ดังนั้น การพิจารณาจับบุคคลหนึ่งบุคคลใด ควรที่จะคัดแยกผู้เสียหายเบื้องต้น ก่อนว่าบุคคลที่จะจับเป็นผู้เสียหายจากการค้ายาเสพติดหรือไม่ หากเป็นผู้เสียหายจากการค้ายาเสพติดแล้วก็ไม่ควรจับกุมบุคคล ดังกล่าวในความผิดฐานดังกล่าว การจับจะต้องกระทำโดยพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 78 ซึ่งจะจับผู้ใดโดยไม่มีหมายจับหรือคำสั่งของศาลไม่ได้ ยกเว้นเมื่อบุคคลนั้นได้กระทำความผิดซึ่งหน้า หรือเมื่อพบบุคคลโดยมีพฤติการณ์อันควรสงสัยว่าผู้นั้นน่าจะก่อเหตุร้ายให้เกิดภัยอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่นโดยมีเครื่องมือ อาวุธหรือวัตถุอย่างอื่นอันสามารถอาจใช้ใน

การกระทำผิดหรือเมื่อมีเหตุที่จะออกหมายจับบุคคลนั้น แต่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่ไม่อาจขอให้ศาลออกหมายจับบุคคลนั้นได้ และเจ้าพนักงานผู้จัดการตามหมายจับ จะขอความช่วยเหลือจากบุคคลใกล้เคียงเพื่อจัดการตามหมายจับนั้นก็ได้ แต่จะบังคับให้ผู้ใดช่วยโดยอาจเกิดอันตรายแก่เขาขึ้นไม่ได้ และเจ้าพนักงานจะขอให้บุคคลที่อยู่ใกล้เคียงจับผู้อื่นได้เฉพาะกรณีที่มีหมายจับบุคคลที่จะถูกจับเท่านั้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 82

จากปัญหาลี้กดัน ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะว่า ผู้บังคับบัญชาควรส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ปฏิบัติงานมีความรู้ ความเข้าใจด้านการสืบสวนการค้ำนุชย์ โดยจัดฝึกอบรมบุคลากรในหน่วยงานให้มีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายต่างๆ โดยร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจมีความเชี่ยวชาญ และมีความเป็นมืออาชีพมากกว่าหน่วยงานตำรวจอื่นๆ และสำนักงานตำรวจแห่งชาติควรจัดทาล่ามในการสื่อสารระหว่างเจ้าหน้าที่ เหยื่อ และผู้กระทำผิด โดยขอความร่วมมือกับกระทรวงต่างประเทศให้มีตำแหน่งประจำในทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อช่วยเหลือการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ รวมถึงสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ต้องวางแนวทางที่ชัดเจนในการแยกระหว่างเหยื่อและผู้ต้องหาโดยออกเป็นระเบียบแบบแผน ข้อกำหนดและกฎหมายบัญญัติไว้ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปวางนโยบายระดับหน่วยงานต่อไป อีกทั้งรัฐบาลควรเพิ่มความมีประสิทธิภาพในการสืบสวนหาข่าวองค์กรการค้ำนุชย์ โดยเพิ่มงบประมาณในการจัดซื้อเทคโนโลยีที่ทันสมัยในการปฏิบัติงาน ความชำนาญ ด้านการข่าว การสืบสวน และให้หน่วยงานสามารถเบิกได้ตามสิทธิที่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ของผู้ปฏิบัติงาน นอกจากนี้ สำนักงานตำรวจแห่งชาติควรเฝ้าระวังความพยายามดัดตอนข้อมูลแต่ละช่วงทั้งจากเหยื่อและครอบครัว โดยจัดตั้งชุดเฉพาะกิจในการสอบสวนขยายผลถึงองค์กรการค้ำนุชย์ที่อยู่เบื้องหลัง และผู้บังคับบัญชาควรพัฒนาด้านการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ปฏิบัติไปในแนวทางเดียวกัน โดยจัดประชุมระหว่างหน่วยงานอย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง รวมถึงเจ้าหน้าที่

ตำรวจควรลดความหวาดกลัวและเพิ่มความไว้วางใจให้กับเหยื่อ โดยการใช้
พนักงานสอบสวนร่วมกับนักสังคมสงเคราะห์เพศหญิงในการสอบสวนจากเหยื่อ
ที่เป็นเพศหญิงและเด็กด้วย

รายการอ้างอิง

- กองบังคับการปราบปรามการกระทำผิดต่อเด็ก เยาวชน และสตรี, สำนักงาน
ตำรวจแห่งชาติ. (2557). เอกสารแนะนำหน่วยงาน. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์ตำรวจ.
- จริยวดี บุษพา. (2549). ปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงานคุ้มครองพยาน :
ศึกษา กรณีสำนักงาน คุ้มครองพยาน. (ภาคนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต).
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม
ทรงพล พันธุ์วิชาติกุล. (2547). ความผิดฐานค้ามนุษย์ตามอนุสัญญาสหประชาชาติ
เพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ.2000
และผลกระทบหากประเทศไทยเข้าเป็นภาคี. (วิทยานิพนธ์นิติศาสตร
มหาบัณฑิต), คณะนิติศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551. (2551).
ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม 125 (ตอนที่ 29 ก), วันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2551.
- พัชรวดี แก้วคุณ และคณะ. (2543). การค้าหญิง : จากแนวคิดเรื่องสิทธิมนุษยชน
สู่การปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร : บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- ยุพา วงศ์ไชย, บรรณาธิการ. (2542). สารานุกรมทางสังคมสงเคราะห์ศาสตร์.
กรุงเทพฯ : สมาคมนักสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย.
